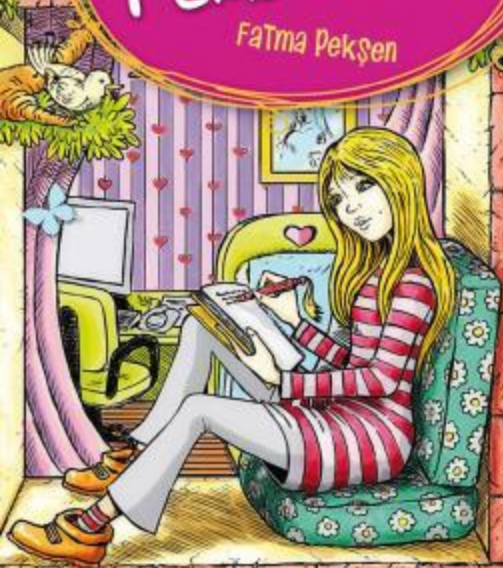

Ozguir Romanlar

Mavi Hayal Pembe Düs

FATMA PEKŞEN

MAVİ HAYAL PEMBE DÜŞ

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Kapak Resmi FMO Grafik Tasarım & İllüstrasyon
Kapak Tasarımı Sefer Koçan

B. Baskı Nisan 2018
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-362-769-6

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Çınar Matbaacılık
Sertifika No 12683
Adres Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. No:34 Bağcılar / İstanbul
Tel (0212) 628 96 00

TİMAŞ YAYINLARI / 849
ÖZGÜR ROMANLAR / 8

RAF: 10+ Roman Öykü
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

AH ŞU KOMŞULAR olmayacaktı ki merdivenlerden kayarak inmenin tadına varabilirdin... Bugün kaçtı iniyordu basamakları. Tabii ki kaçtı da geri tırmanıyordu. Anneannesinin dediği gibi ayaklarına kara sular inmişti. Onun yerinde kim olsaydı, inip çıkardı aslında, öyle değil mi? Biricik'in, Ezel'in, Dilârâ'nın, Utku'nun, Dinçay'ınki geldiğine göre kendininki de gelmiş olmalıydı.

Tahmin ediyorsunuz değil mi? Sınav sonuçlarından bahsediyoruz şurada. Aile, hem de maaile, yani anneanneler, teyzeler filan, şu sıcaklarda göl kenarına pikniğe giderken eve kapanıp kalınır mıydı yoksa? Onlar orada alabalıkları götürürken, bizim Duygu merdivenlerin kaç basamak olduğunun talimini yap-sın... İnsaf, insaf!

“Postacı postacı, duy sesimizi, bu gelen Duygu'nun kalbinin sesiii!..”

Daha okulların açılmasına, dolayısıyla da tatilin bitmesine çok vardı. Hayatta, ailesinden sonra en sevdiği iki kişiden biriydi Biricik. İçini dökebildiği, acısını, neşesini çekinmeden paylaşabildiği, sırrını rahatlıkla açabildiği en samimi dostuydu.

Biricik'in annesinin hediye ettiği, Fransa'dan gelme pembe kaplı ajandanın, –üçüncü dostu da bu ajandaydı– ilk sayfasını açtı. Ta sene başında not aldığı şıkları okudu. Bir dergiden okuyup kaydettiği bu maddeler dost kabul ettiği kişilerde olması gereken özelliklerdi:

- *Yanılğular insanlar içindir.*
- *Unut ve affet.*
- *Arkadaşlık ve dostluğun değerini tartan en iyi terazi ayrılıktır.*
- *Öyle bir dostun olmalı ki senin olmadığın yerde seni savuna-bilmeli.*
- *İyi bir arkadaş, senin kendine verebileceğin en değerli hediyedir.*

Öyle değil miydi ya?

En iyi hediye candan arkadaş; arkadaşlığın ve dostluğun değerini tartan en iyi terazi de ayrılık değil miydi? Önce, bir ay süren ayrılıkla Biricik'te yaşamıştı bunu, şimdi de Ceyhun'da yaşıyordu. Ailece tanışan bu üçlünün harika bir arkadaşlığı vardı ki kimi arkadaşları tarafından kıskançlığa bile neden oluyordu. Diğerlerini de yabana atmamak lâzımdı ama hakiki dost görünenler bir başka oluyordu Duygu'ya göre.

Çok sevdiği, önem verdiği ajandasını incitmeme-ye çalışarak kapatıp çekmecesine yerleştirdi. “Pembe dost” adını verdiği, bir nevi günlük sayılabilecek bu defterine ara sıra hoşuna giden şiirleri, özlü sözleri, bazen de ders aldığı olayları not ediyordu.

Mutfağı kolaçan edip akşamdan kalan karpuzdan birkaç lokma aldıktan sonra, tekrar odasına girdi.

Komodinin üzerine simetrik olarak yerleştirilmiş iki çerçeveye uzun uzun baktı. Birinde, sınıfça gitdikleri bir piknikte, çağlayan dibinde, neşeyle poz verdikleri toplu resim vardı; diğerindeyse, kardeşi Çağatay'la baş başa vererek çektiirdikleri bir doğum günü resmi. Toplu resimdeki neşenin, kahkahanın neredeyse dışarıya taşıyor olması, bir an güzel kızı o güne götürdü. Çok eğlenmişlerdi. Gözü, en arka sırada, el sallarken objektife yakalanan Ceyhun'a takıldı. Gülümsedi.

Biricik'le tatil dönüşü doğru dürüst görüşememişlerdi; vakit geçirmeden onu davet etmeliydi. Hazır evde kimse yokken iyice kaynatırlardı.

Antreye doğru yürüyüp telefona uzanacakken, elini geri çekti. Aşağıya inip posta kutusuna bir daha bakmalıydı. Son yarım saattir inmemişti.

Eğer geçen ay telefon masrafını astronomik bir fiyata çıkarmayıp babasını kızdırarak internet bağlantısını kestirmeseydi, şimdiye kadar sınav sonucunu çoktan öğrenmiş olurdu ve ceza olarak da böyle beklemek zorunda kalmazdı. Henüz bir senelik bilgisayarını öğrenmek uğruna ıcığını cıcığını kurcalamay, internet üstünden müzik dinlemeyi filan -babasının onca ikazına rağmen- bıraksaydı, bunlar başına gelmezdi...

Hem o Hügo suratlı Çağatay'ın da suçu vardı. En az kendisi kadar o da kullanmıştı bilgisayar denen

sihirli kutuyu. Ama cezayı tek taraflı yemişti zavallı Duygucuk. Çağatay Bey canı isteyince internet kafeye gidebilirdi. Kız-erkek ayrımıydı işte; hiç hoşlanmasa bile...

Eğer bugün de gelmezse okul arkadaşlarından birini arayıp sonuca bakmasını isteyecekti. Ah, Ceyhun burada olsaydı... Zaten Biricik'in bilgisayarı bozuktu. Pek samimi olmadığı birkaç arkadaşında vardı ama onlardan yardım istemek zor geliyordu.

Merdivenlerin bitiminde, yan yana dizilmiş yirmi kutudan Kutlu Türkoğlu yazılı posta kutusuna uzandı.

O da ne! Dikdörtgen, beyaz bir zarf!

“Yırtmadan, yırtmadan açmalı. Eve çıkana kadar sabredemem, hayır. Hemen açmalı bunu... Hah, şöyle yavaşça yırttık mı tamam... Duygu Türkoğlu. Kazandınız. Oleeey... KA-ZAN-DIM. Duyun millet, apartmanın yüz akı Duygu, İletişim Meslek Lisesi sınavını çok iyi dereceyle kazandı! Korkun benden radyocular, televizyoncular, geliyoruuuum... Koşmalı, eve koşmalı... Aaa, Duygu kendine gel! Dereyi görmeden paçaları sıvama... Hemen annenleri ara.”

– Alo, baba benim. Kazanmışım! KAZANMIŞIM! Çok heyecanlıyım baba... Teşekkür ediyorum. Herkese selam. Görüşürüz!

Antrede birkaç kez zıpladıktan, yumruklarını sıkıp, “Yaşasın, kazandım. Çok istiyordum. Sana şükürler olsun Allah'ım!” diye bağırdıktan sonra, tekrar odasına daldı.

Biricik'in çığlık sesinin telefonda taşmasından, çok sevindiği belli oluyordu. Dn bu saatlerde de onun için aynı sevinci paylaşmışlardı.

Dördüncü sınıftan beri süregelen arkadaşlığından çok memnundu. Aynı sırayı, birçok sırrı paylaştığı Biricik, asıl adıyla Brijit, yani Brigitte, aslen Fransız bir anneyle, Türk bir babanın çocuğuydu. Anne baba anlayamayıp boşanmışlardı. İlk günler bayağı bir zorluk çeken arkadaşının annesi Fransa'ya geri dönünce, baba bir müddet kızıyla yalnız kalmış, sonra da küçük bir çocuğun aile ortamında yetişmesi gerektiğine inanarak yeniden evlenmişti.

Sarışın, yeşil gözlü ve hayli uzun boylu olan arkadaşının Ayşe Brigitte olan adını, ailenin söylediği gibi Biricik olarak telffuz eden Duygu, ara sıra onların evlerine gidiyor, yeni annesi ve küçük kardeşleriyle uyum içinde yaşamasına gıpta ediyordu. Her yaz Türkiye'ye gelip kızıyla baş başa bir ay geçiren asıl annesiyle yaşadıklarını rahat bir tavırla anlatan arkadaşının, içinde bulunduğu duruma ayak uydurmasına, olağan bir gözle bakmasına hayret ediyordu.

Bunu kutlamaları lâzımdı. İki de dört yıl aynı okulda okuyacaktı, daha ne istenirdi ki?

* * *

– N'aber Tombiş?

– Aşk olsun yani Biricik. Okul tatil olalı diyet yapıyorum. Nerem tombul?

– Yok canım! Neyse boş ver kiloyu miloyu. E...

Gözümüz aydın diyelim mi birbirimize? Son zamanlarda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Senle ben aynı okulda.

- Hatta aynı sınıfta!
- Eee... Tatilin nasıl geçti? Annen nasıl?
- İyi. Hem de çok iyi. Selamı var.
- Senin tatilin nasıl geçti?

– Senin telefonların, pembe dostum ve kitaplarımla çok güzel bir tatildi. Sen gittikten birkaç gün sonra annemin sergi açılışı oldu. Bir haftamız galeride geçti. Folklor kursuna devam ettim bu arada. Bir yandan da gönüllü olarak Yetiştirme Yurdu'nun öğrencilerini çalıştırdım. Çağatay da bana özenip bağlama kursuna başladı... İki hafta kadar anneannemle Kur'ân-ı Kerim çalıştık. Biliyorsun kışın okul dolayısıyla fazla okuyamıyorum; tontonum da unutmuş muyum diye her yaz elden geçiriyor beni. Bu sene de okumamı beğendi... Ben de onun gayretini boşa çıkarmamak için fırsat buldukça okumaya çalıştım.

– Harika. Keşke benim de öyle bir anneannem olsa.

– Öyle böyle derken günler su gibi akıp gitti işte. Ha, bir de Uzungöl gezisi yaptık. Fazla kalamadık, sadece on günlük bir geziydi ama olsun.

– Orası da neresi?

– Duymadın mı? Trabzon'a bağlı harika bir yer. Gidişine göre daha kumrallaşmış olan Biricik, neredeyse, uzun sarı saçlarını yere değdirecek biçimde eğildi, balkonun zeminine bıraktığı çantasından,

mavili pembeli güzel bir kâğıtla ambalajlanmış küçük bir paket çıkardı ve masanın üstündeki bardak, çatal, pasta ve meyve artıklarının arasında boş bulunduğu bir yere koydu.

Koyu yeşil gözlerini, karşısındaki kömür renkli, parlak gözlere kilitleyen sarışın kız, kendisine çok yakışan gülümsemesiyle:

– Biricik arkadaşın seni de unutmadı. Bak bakalım beğenecek misin?

Işıltılı ambalaj kâğıdını incitmemeye çalışarak açan Duygu, eline aldığı hediyeği görünce gözlerine inanamayıp masayı iterek ayağa kalktı. Arkadaşını öpücüklere boğarken, bir yandan da bağırıyordu:

– Güneş gözlüğü. Harika bir şey bu! Harika bir şey! Anneme ne kadar yalvarmıştım bunu alması için! Gözlerim bozulur diye almak istememişti. Nereden bildin bunu çok istediğimi?

– Sadece biraz kafamı çalıştırdım o kadar. Canım arkadaşımın nelerden hoşlandığını bilemezsem kiminkini bileceğim?

– Sen bir harikasın. SEN BİR HA-Rİ-KA-SIN!

– Abartma, küçük bir hediye o kadar. Ha, az daha unuttuyordum, bu CD’yi de annem gönderdi. “Amour” isimli, genç kızlara yönelik, sevgi, saygı, arkadaşlık üzerine bir filmmiş. Ben de izlemedim. Bir başka gelişimde izleriz.

– Tamam. Türkçe mi?

– Hayır ama alt yazılı.

Çerçevesi gümüş, camı mavi renkli gözlüğü kalkık burnunun üstüne oturtan Duygu, balkon kapısındaki aksine baktıktan sonra, gülümseyerek kendisini seyreden arkadaşına döndü:

- Kapat gözlerini ve ben ‘aç’ diyene kadar bekle.
- Tamam. Beni korkutmayacaksın değil mi?
- Hayır, hediyemi göstereceğim o kadar.

Biricik gözlerini kapattı. Arkadaşının “Aç artık!” demesiyle yeşil gözlerini kocaman kocaman açtı.

– Bu da ne? Harika bir şey bu!

– Küçük bir Karadeniz armağanı. Benim sevgili arkadaşım beni düşünür de ben onu düşünemez miyim? Oradaki yerli ustaların el emeği.

İki çift gözün sabitlendiği şey, ahşaptan yapılmış, bayağı bir emek harcandığı her tarafından belli olan, kat kat yelkenlerin arasına renkli küçük ampuller yerleştirilmiş, gemi biçimli, güzel bir gece lambasıydı.

– Sağ ol Duygu çok nazıksın. Kutlu Amca da sağ olsun ki sizi Karadeniz’e götürmüş.

– Evet, sağ olsun. Onca yorucu işe rağmen bizi gezdirmeyi ihmal etmemeye çalışıyor.

– Uykum kaçtığımda bu renkli ampullere bakarak, seninle böyle bir gemide yolculuk yaptığımı varsayarak, hayal kuracağım.

– Ben de sıcak yaz günlerinde mavi camlı gözlüğümle etrafa bakarak, seninle masmavi bir denizde kulaç attığımın hayalini kuracağım.

* * *

Duygu çok geç kalmadan eve geldi. O gün, sevdiği arkadaşıyla kitapçıyı, gümüşçüyü dolaşıp birkaç kitap ve küçük bir gümüş kolye alan Duygu, damağında dondurma tadıyla geceye giriyordu.

Evdekilerin uyku saati olması nedeniyle, –aslında ona göre erken bir saatti– istemeyerek odasına doğru yürürken, “İZİNSİZ GİRİLMEZ” yazılı kapıda durdu (kendi oda kapısı). Uzun bir esneyişin ardından, “Ben de yorulmuşum, yatmalıyım artık!” diye söylendi. “Evin en güzel köşesi” diye yorumladığı odasını, seven bakışlarla yorgun bir biçimde dolandı; bilgisayar masasının önündeki iskemleye oturdu. Yorgundu ama uykuya yenik düşerek, erken yatma eğiliminde olan bedenini tembelliğe alıştırmamalıydı.. Ne yapabiliirdi acaba?

Kısa bir süre öylece oturup günün yorumunu yaptıktan sonra kalktı, pencereyi sonuna kadar açtı, temiz havayı derin derin içine çekerek gecenin içinden süzülüp gelen sesleri dinledi...

Yatmadan önce yapması gereken bir şey vardı...

“Pembe dost”unu çıkardı.

Her gün düzenli olarak yazmıyorsa da hoşuna giden özlü sözler, şiirler ve bazı önemli olayların anılarıyla bezeli sayfaları çevirdi, en sonuncusunu buldu. Gündüz kitap alırken dikkatini çeken, kitapçının duvarına minik bir çerçeveye asılmış panodan aceleyle not aldığı sözleri alt alta, süslü bir şekilde sıralamaya başladı:

➤ Öyle horozlar vardır ki, öttükleri için sabah olduğunu sanırlar. (Teodor Fontane)

➤ Şükür, nimeti değil; nimet vereni görmektir. (İmam Şiblî)

➤ Soru de bilgiden doğar, cevap da... (Mevlâna)

➤ Adaletsizlik eden, adaletsizliğe uğrayandan daha mutsuzdur. (Demokritos)

➤ Nereye gittiğini bilen kişiye yol vermek için, dünya bir yana çekilir. (David Starr Jordan)

“Pembe dost” da fotoğraf çerçevesinin yanındaki yerini almıştı birkaç dakika sonra...

“Nereye gittiğini bilen kişiye yol vermek için dünya bir yana çekilir. Evet Duyguuu... Sen nereye gideceğini çoktan saptadın. Küçüklüğünden beri hayal ettiğin televizyon dünyasının kapıları senin için aralanıyor işte... Önce İletişim Meslek Lisesi, sonra İletişim Fakültesi, lisans, mastır derken ver elini çağın gözde mesleklerinden televizyonculuk...”

Elektriği kapatıp yüzünde, endişeyle mutluluğun kol kola olduğu izlenimini veren bir ifadeyle uykuya daldı.

* * *

İki kız, yani bizimkiler, Duygu ile Biricik ertesi gün Duygu'nun odasında bir araya gelmiş, şen kahkahalarıyla ortalığı neşeye boğmaya başlamışlardı bile. Alev Hanım'ın, elinde bir tabak meyveyle eşikte belirmediğini görünce suspus oldular.

– Nasıl gidiyor kızlar ülkeyi kurtarma planları?